

Въ помалко отъ два дни, той бѣ изминжлъ шейсетѣ между Мадритѣ и Валенція левгы; едва сѣднѣ и расказа на двамата старцы събытіята.

Но той замълча сичко което бѣ научилъ отпослѣ, сирѣчь дѣто въ присѣтствіето на царя и на съвѣта му като отбрани, а може бы и са показа че сподѣля идентѣ на одного другиго, който бѣ обвевенъ като предатель на владѣтеля и на отечеството си, и за другы еще причины, за които герцогъ де-Лерма и великійтъ инквизиторъ нищо не казвахъ, но които не бѣ мѣчно да налучи чловѣкъ, Фернандо д'Алвейда са лиши отъ честиъта да служи вече на отечеството си, и са осѣди да остане неопредѣлено време въ тъмницѣтъ на Валядолидъ.

Тѣзи извѣстія докарали бяхъ вѣрна смъртъ на донъ Жуана д'Агвилара, и за туй Гезидъ са ограничи да каже само, че племенникътъ му останъ въ кжцата си ограниченъ, защото говорилъ въ полза на фамиліята си, и защото понекалъ да отбрани честиъта и съ оржжіе въ ржцѣ сръщо сичкѣтъ, и доро сръщо самыя първый министръ. «Подиръ малко, приложи Гезидъ, той ще са освободи и ще доде. Между туй каква нужда имашъ отъ пріятелството му или подобръ отъ моето? защото той или азъ, туй е все едно! кажи прочее на племенника си що ищешъ!»

Д'Агвиларъ изгледа момъка, засмѣ са като старъ пріятель; а старецътъ Алберикъ, който проумѣ чувствата му рече: «Не ти ли казвахъ, че е невъзможно да не обикне чловѣкъ Гезида? Говори сега ще та слушами.»

Д'Агвиларъ имъ расказа що са случи отъ минутата когато Тиронъ, начальникътъ на възстанцѣтъ, са съедини съ него заедно съ четириѣ си хиляды войны. На чело на тая малка сила и на шестѣтъ хиляды Испанцы, той не са убоя да нападне, близо до Балтимора, сръщо трійсетъ хиляды Англичаны, управляны отъ Ирландскыя намѣстникъ.

Испанцѣтъ, които са бяхъ съ свойственното имъ мжжество, държахъ за много време сраженіето въ равновѣсіе. Но оставены подло отъ Тирона и отъ Ир-